
La Comédiathèque
L'últim cartutx
Jean-Pierre Martinez
comediatheque.net

**Aquest text es pot llegir i descarregar gratuïtament.
Qualsevol representació pública, professional o amateur, encara que sigui gratuïta, requereix una autorització prèvia i el pagament dels drets d'autor corresponents. Sol·licitar autorització:
https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/**

L'últim cartutx

Jean-Pierre Martinez

Traducció i adaptació de l'autor

Un dramaturg a les últimes rep una periodista
per a una entrevista que podria rellançar la seva carrera.
Però al teatre les aparences de vegades enganyen...

Personatges:
Autor
Visitant

Tots dos personatges poden ser masculins o femenins.
Repartiments possibles: 2 homes, 1 home i 1 dona, 2 dones.

© La Comédiathèque

Una sala d'estar desendreçada. Llum ambiental irreal. Música inquietant. Dos personatges (els intèrprets que actuaran tot seguit a l'obra) semblen esperar, a banda i banda d'una maleta.

Un – Creu que vindran?

Dos – Qui?

Un – La gent!

Dos – La gent? Vol dir el públic...

Un – Els espectadors, vaja!

Dos – Ah, sí, els espectadors...

Un – No es pot actuar si no hi ha espectadors.

Dos – És clar que no... Per això no actuem, precisament.

Un – O sigui que estem d'acord: no actuem?

Dos – Vostè està actuant?

Un – No...

Dos – Veu? És el que deia. No ens posarem a actuar si no hi ha ningú.

Un – Bé... I què hi fem, aquí, doncs?

Dos – I qui som?

Un – Ningú...

Dos – Som dos personatges a la recerca d'espectadors.

Una pausa.

Un – Per què no haurien de venir?

Dos – Ai, els espectadors... Sempre tenen una bona excusa per no anar al teatre.

Un – Té raó. Per això no els falta mai imaginació.

Dos – Hi ha vaga de transports...

Un – Cau en ple pont...

Dos – Fan un partit per la tele...

Un – Hi acaba d'haver un atemptat...

Dos – Hi podria haver un atemptat...

Un – Fa massa bon temps, val més anar a passejar...

Dos – Fa massa mal temps, val més quedar-se a casa...

Un – No la recomana Time Out, no hi vaig.

Dos – La recomana Time Out, deu ser un rotllo.

Un – És massa car, prefereixo anar al cine.

Dos – És gairebé gratis, deu ser una porqueria.

Un – M'hauria agradat venir, però tinc un casament.

Dos – Un enterrament.

Un – Un bateig.

Dos – Una comunió.

Un – La religió sempre ha fet molt de mal al teatre.

Dos – Per trobar una bona coartada no els falten mai idees.

Un – Perquè, pel que fa a la resta...

Una pausa.

Dos – I tampoc demanem tant.

Un – No pretenem omplir el Palau Sant Jordi.

Dos – Però una saleta com aquesta...

Un – Ni que sigui mitja sala.

El segon sembla adonar-se de la presència del públic.

Dos – I aquells, qui són?

Un – On?

Dos – Allà, a les fosques.

Un – No veig res.

Dos – Allà, al fons de tot.

Un – Ah, té raó... No els havia vist entrar...

Dos – Jo tampoc...

Un – Hi estem tan poc acostumats...

Dos – Se n'adona? Han vingut igualment!

Un – No són gaires, però han vingut.

Dos – Han desafiat les vagues, el mal temps, els crítics...

Un – Els hauríem de donar una medalla.

Dos – És veritat. Són uns herois.

Un – Sí... Si ho haguéssim sabut...

Una pausa.

Dos – I ara què fem?

Un – Com que què fem?

Dos – Ara que tenim els espectadors aquí! Alguna cosa haurem de fer.

Un – És que jo no he preparat res. I vostè?

Dos – Jo tampoc.

Un – No ens ho esperàvem.

Dos – Ha estat tot tan sobtat...

Un – Ja no hi comptàvem...

Dos – Després de tant de temps.

Un – També és culpa seva...

Dos – Ens haurien pogut avisar.

Un – No es pot anar al teatre així, sense avisar.

Dos – Això no es fa.

Una pausa.

Un – Potser n'hi ha que han reservat.

Dos – Vol dir?

Un – Podria ser.

Dos – Sí, però és que aquí no ens expliquen res!

Un – Si no els oferim res, quedaran decebuts.

Dos – I ja tindran una altra bona excusa per no tornar la pròxima vegada.

Un – Podríem... què sé jo...

Dos – Podríem cantar-los alguna cosa.

Un – Vostè sap cantar?

Dos – Sí... Però no sé cap cançó. I vostè?

Un – Sí, en sé.

Dos – Doncs endavant.

Un – Sé cançons... però no sé cantar.

Una pausa.

Dos – Començo a preguntar-me si hem fet bé de venir...

Un – Té raó... Nosaltres també hauríem hagut de trobar una excusa per no venir.

Dos – De moment, val més tocar el dos.

L'altre mira al seu voltant i veu la maleta.

Un – Toquem el dos, doncs. Però que un dels dos s'endugui la maleta.

Comencen a marxar d'amagatotis, un dels dos amb la maleta.

Fosc.

La mateixa sala d'estar desendreçada. Un home (o una dona) dormita en una butaca. Sona el telèfon i el treu de la seva letargia. Despenja com un somnàmbul.

Autor *(de mala gana)* – Digui! *(Sense donar temps a l'altre a parlar.)* Em dirà que s'ha anul·lat l'entrevista, oi? *(Recuperant una mica la consciència.)* El Crèdit Mutual? *(Amb un to més amable.)* Ah, perdoni, és que espero una periodista que m'ha de fer una entrevista i... Sí, ho sé, un petit descobert, ja ho he vist... Gros? Diguem-ne mitjà, doncs... Bé, tampoc ens posarem a discutir per una paraula... No pateixi, justament anava a sortir per ingressar un xec que acabo de rebre... Una bestreta per escriure la meva pròxima obra, sí... Va al teatre de tant en tant? No, és clar, això no ve al cas... Escolti, no se sent gaire bé... Ah, em sembla que ha sonat el timbre, deu ser la periodista... Sí, això mateix, ja li trucaré... Ara sí que no el sento gens... Hauré de penjar, em sap greu...

L'autor penja i sospira. A poc a poc es revifa, encara una mica emboirat, i s'aixeca. Té un aspecte i una indumentària força deixats.

Autor *(al públic)* – Ser o no ser...? Shakespeare tenia raó, aquesta és la qüestió. Si més no, és el que em pregunto cada matí quan em miro al mirall. *(Adreçant-se, si escau, a algú jove de la sala.)* Quan ets jove i guapo, és clar, la resposta no ofereix cap dubte. Però a partir d'una certa edat... Ser o DEIXAR DE SER...? Creieu-me, aquesta sí que és la qüestió. I malauradament la resposta que s'imposa sovint és... que no es pot ser i haver estat alhora. I això no és Shakespeare... És la trista realitat, ja ho veureu. Després sempre ens podem consolar pensant... penso, per tant existeixo. I un be negre! No sé si això consola els vells que ja no poden fer res més que pensar. Pensar en què, per començar? En el meu passat gens simple? En el meu present ben imperfet? En el meu futur francament condicional? Continuar sent o deixar de ser autor teatral? Per a mi, aquesta és la qüestió... Un bon consell: no us feu mai dramaturgs. Jo m'hi vaig dedicar perquè no sabia fer absolutament res més. Però si teniu un mínim de traça, feu-vos mestres o meretrius. En fi... un ofici que pugueu exercir tota la vida a jornada completa. Els actors, sabeu?, treballen de manera intermitent. Això vol dir que professionalment només existeixen a estones. Doncs als dramaturgs els passa igual. Un actor que no actua ja no és ben bé un actor. I un autor que no escriu ja no és un autor. Segur que és en això que pensava el gran Shakespeare quan va escriure «ser o no ser». Es devia haver quedat sense inspiració, com jo ara. Bé, això d'«ara» és un dir. Ja fa força anys que dura. *(Una pausa.)* És estrany, he tingut un somni ben curiós. Era a l'escenari amb un company. La sala era buida. Ens preguntàvem si vindria algú. I, de cop, ens adonàvem que la sala era plena. El drama és que... no teníem res per representar. Segurament perquè l'autor no havia trobat cap idea per escriure l'obra. Per a un autor, l'angoixa del full en blanc és com la por de quedar-se en blanc per a un actor. És dramàtic...

Sona el timbre. Dubta un moment. Es mira al mirall, s'arregla una mica la roba i es pentina. Tornen a trucar.

Autor – Sí, sí, ja vinc...

Finalment va a obrir i torna al cap d'un moment, seguit d'una dona (o un home) més jove, amb roba més moderna i un aspecte molt més saludable.

Visitant – Gràcies per rebre'm, senyor Ultralínies.

Autor – Entrelínies.

Una mica sorpresa pel desordre de la casa.

Visitant – Perdó?

Autor – No Ultralínies. Entrelínies. Carles Entrelínies. És el meu nom. Em pensava que almenys això ho sabia...

Visitant – És clar, perdoni. Deu ser un pseudònim, oi?

Autor – No, per què?

Visitant – No ho sé... Entrelínies, per a un escriptor... Si m'ho permet, amb aquest nom ja estava predestinat a escriure.

Autor – Si algun dia em poso un pseudònim, serà Ultratomba. Com les Memòries d'ultratomba de Chateaubriand. A veure si almenys, un cop mort, aconsegueixo vendre algun llibre.

Visitant – Ah, sí... *(Mirant-lo amb una certa inquietud.)* No l'he despertat, espero...

Autor – Despertar-me? I ara! Què li fa pensar que em podria haver despertat?

Visitant – Ah, no ho sé, jo...

Autor – Per cert, quina hora és?

Visitant – Em sap greu, no porto rellotge.

Autor – Per això arriba tard, és clar.

Visitant – Tard? Però... si ni tan sols sap quina hora és...

Autor – Es nota que és periodista... Té resposta per a tot. Bé, fem aquesta entrevista o no? No tinc tot el dia.

Visitant *(entre dents)* – Si vostè ho diu...

Autor – Perdó?

Visitant – No, deia... Sí, som-hi! Per això som aquí, no?

Autor – D'altra banda, té sort. No concedeixo mai entrevistes.

Visitant – N'hi demanen sovint?

Autor – Ara menys, és veritat. Però... quan me'n demanaven, també m'hi negava.

Visitant – Entesos...

Autor – Vostè és de les que pensen que la virtut de les dones és inversament proporcional al seu atractiu sexual, oi?

Visitant – De cap manera... Bé, sí, però... No era això el que volia insinuar...

Autor – I què volia insinuar, doncs?

Visitant – Res de res...

Autor – I sí que ho volia! Ha dit: «No era això el que volia insinuar». Per tant, volia insinuar alguna cosa!

Visitant – M'he expressat malament, això és tot.

Autor – Una periodista que s'expressa malament... Això promet!

Visitant – Perdoni.

Autor – Aleshores, per què em fa aquesta pregunta?

Visitant – Quina pregunta?

Autor – M'ha preguntat si encara em demanaven gaires entrevistes.

Visitant – No ho sé... Soc aquí per fer-li preguntes... D'això es tracta, en una entrevista, no?

Autor – Preguntes de debò, sí... No preguntes de merda.

Visitant – Vol dir preguntes de periodista, suposo.

Autor – Odio els periodistes...

Visitant – En general, els famosos odien els periodistes...

Autor – Sí, no sé per què deu ser...

Visitant – I tanmateix, és gràcies als diaris que els desconeguts un dia surten de l'anonimat...

Autor – És un punt de vista.

Visitant – Un punt de vista de periodista.

Autor – També són els famosos els que fan vendre diaris.

Visitant – Exacte. La funció dels diaris també és parlar dels famosos... Perquè no caiguin en l'oblit...

Autor – Ha vingut a parlar de la societat de l'espectacle o a fer-me preguntes sobre la meva obra?

Visitant – Ara hi arribo, no pateixi. *(Fent una ullada a la sala.)* Puc seure?

Autor – Segui, sisplau...

Visitant – Gràcies...

Ella seu. Silenci incòmode. Ell es refà una mica.

Autor – Perdoni, hem començat amb mal peu tots dos.

Visitant – No passa res, de debò...

Autor – És veritat que ja no estic gaire acostumat a veure gent. M'he tornat una mica esquerp, em sembla...

Visitant – No es disculpi, és normal... M'he plantat aquí, a casa seva...

Autor – Vol alguna cosa?

Visitant – Sí... De fet, m'agradaria fer-li unes quantes preguntes.

Autor – Volia dir alguna cosa per beure.

Visitant – Ah, sí, perdoni... Doncs... No diria que no a un cafè.

Autor – No em queda cafè. Bé, de cafè en tinc, però no tinc cafetera. Es va espatllar fa... força temps. Vaig continuar fent cafè durant uns mesos, escalfant l'aigua en un cassó i fent servir un mocador de paper com a filtre. I quan se'm van acabar els mocadors, vaig decidir prescindir del cafè.

Visitant – No passa res, no es molesti.

Autor – Li puc fer una infusió, si vol. Camamilla? L'aviso que no tinc sucre.

Visitant – És molt temptador, però... Gràcies, no cal.

Autor – Bé... En aquest cas, l'escolto...

Visitant – Molt bé, doncs... La primera pregunta és... Escriu a mà o amb ordinador?

L'autor queda un moment desconcertat.

Autor – Perdoni, però... no ho he entès gaire bé. Per a quin diari treballa, exactament?

Visitant – És a dir... no és ben bé un diari. Vull dir un diari de paper, com el suplement de cultura de La Vanguardia, per exemple.

Autor – El suplement de cultura de La Vanguardia?

Visitant – És més aviat... una revista digital, com es diu ara.

Autor – Ja ho veig, una web, vaja...

Visitant – Diguem-ne una revista en línia. Viure el Teatre.

Autor – Viure el Teatre?

Visitant – És el nom de la revista. No li agrada?

Autor – Sí, sí... Sembla una revista per a jubilats, però bé... De tota manera, al teatre ja només hi van els vells.

Visitant – Entesos...

Autor – Viure el Teatre... Llàstima que cada cop hi hagi menys gent que pugui viure del teatre, sap?

Visitant – L'objectiu de la nostra publicació és justament donar visibilitat als autors contemporanis. Aquesta entrevista permetrà als nostres lectors conèixer-lo millor. Com a dramaturg, si més no...

Autor – Ja ho veig. I la seva primera pregunta és... si escric amb ploma o amb ordinador?

Visitant – Això mateix.

Autor – M'imagino que és una qüestió que no deixa dormir els seus lectors.

Visitant – I doncs?

Autor – I doncs? Com ja es deu imaginar, atesa la meva avançada edat, quan vaig començar escrivia amb ploma. Tot just havien inventat la impremta, o sigui que l'ordinador, ja em dirà.

Visitant – És clar.

Autor – Me'n recordo... Era una estilogràfica Montblanc que m'havia regalat la padrina per la primera comunió. Amb el plomí banyat en or. Me l'estimava molt.

Visitant – Entesos. Una mena d'objecte transicional.

Autor – Això mateix... Un substitut de la mare, si ho prefereix. Escriure també és una forma de psicoanàlisi, sap?

Visitant – Ah, sí...

Autor – És igual d'ineficaç, però en comptes de gastar-hi diners, en principi sempre tens l'esperança de guanyar-ne algun.

Visitant – Ja ho veig...

Autor – Ja ho sé... Veient-me en aquest estat, deu pensar que la psicoanàlisi no em devia fer gaire efecte...

Visitant – Ah, no, de cap manera...

Autor – Faig l'efecte de ser una persona plenament realitzada?

Visitant – Realitzada potser no seria la primera paraula que em vindria al cap, però... I després?

Autor – Després es va espatllar la ploma.

Visitant – Com la cafetera.

Autor – Exacte. Amb els drets d'autor que vaig cobrar de la meva primera obra, em vaig comprar una màquina d'escriure, com les que surten a les pel·lícules antigues en blanc i negre. Ha vist Sunset Boulevard?

Visitant – Sí, potser, bé... Fa molt de temps, em sembla...

Autor – Llàstima que no vaig trobar cap estrella vinguda a menys que em mantingués a canvi d'escriure-li un guió.

Visitant – En tot cas, és molt novel·lesc... Encara la té, aquella màquina d'escriure?

Autor – També es va acabar espatllant.

Visitant – Caram...

Autor – Aleshores vaig comprar una de les primeres màquines d'escriure elèctriques... En aquella època era revolucionari, sap? Tenia una pantalleta, com un ordinador, però només de dues o tres línies. Podies fer algunes correccions abans que la màquina piqués el text definitiu. Ja t'estalviaves força tinta i paper. La vaig tenir uns quants anys, i llavors...

Visitant – Es va espatllar la màquina elèctrica i es va comprar un Mac.

Autor – No, després el que es va espatllar vaig ser jo, i em vaig comprar un negre.

Visitant – Un negre? Vol dir...

Autor – No sap què és un negre?

Visitant – Sí, bé... Avui dia més aviat es diu... una persona de color, no?

L'altre se la mira amb cara d'espant.

Autor – Un negre literari! No coneix aquesta expressió?

Visitant – No...

Autor *(sospirant)* – Suposo que avui dia tampoc es pot dir, això.

Visitant – Què?

Autor – Quan un escriptor es queda sense inspiració, contracta un negre perquè li escrigui els llibres. Se'n diu així. O, si més no, se'n deia així a la meva època.

Visitant – Ah, entesos... Ja m'estranyava... Un negre...

Autor – En fi... era ell qui feia servir l'ordinador. Al principi li dictava una mica, és clar. Però de seguida es va posar a escriure tot sol.

Visitant – L'ordinador?

Autor – El negre!

Visitant – Ah, ves per on.

Autor – Tenia molt de talent, sap?

Visitant – Ja ho veig.

Autor – Coneix la frase de Buffon: l'estil és l'home.

Visitant – Sí, bé...

Autor – Doncs aquell negre tenia exactament el meu estil.

Visitant – Ah, sí.

Autor – Era suec.

Visitant – Qui?

Autor – El meu negre!

Visitant – Ah, sí, perdoni...

Autor – Em fa una pregunta i... tinc la impressió que no li interessa gaire el que li explico.

Visitant – I tant que sí! Molt, però... Encara el té, aquest negre?

Autor – Malauradament, no. Per això fa anys que no escric res...

Visitant – Potser se'n va tornar a Suècia.

Autor – No... Es va morir, senzillament.

Visitant – Ah, merda... Vull dir... Quina història més trista.

Autor – Sí... Me l'estimava molt. Però què hi vol fer? Es començava a creure que era un autor de debò. Me'n vaig haver de desfer.

Visitant – Desfer-se'n?

Autor – Li vaig anar posant arsènic a la camamilla. Va morir com Madame Bovary.

Visitant – Ah, sí...

Autor – Flaubert deia: Madame Bovary soc jo. Doncs sí, amb l'Antoni va morir una part de mi.

Visitant – L'Antoni?

Autor – El meu negre suec! Des que va desaparèixer no he tornat a trobar el meu estil.

Visitant – O sigui que va deixar d'escriure aleshores.

Autor – Sí... Em vaig quedar encallat a l'obra número 124.

Visitant – Em sap molt de greu.

Autor – Vaig passar una mala època, és cert. Per mirar de recuperar la inspiració dels primers temps, em vaig tornar a comprar una Montblanc amb els últims euros que em quedaven.

Visitant – Però no n'hi va haver prou...

Autor – Estava a punt de suïcidar-me... I no em quedava ni un cèntim per comprar cartutxos.

Visitant – Per al revòlver...

Autor – Per a la ploma!

Visitant – Perdó...

Autor – Em quedava una xeringa vella de quan estava enganxat a l'heroïna. Cada matí em treia sang i n'omplia la ploma. M'havien encarregat una comèdia. Però la tinta vermella, sap?... Més aviat et fa venir idees negres... *(Davant l'estupefacció de la periodista.)* No pren notes?

Visitant – Sí, sí, ho tinc tot a punt... *(Treu una gravadora petita.)* Bé, no estic segura que això s'hagi de gravar...

Autor – O sigui que s'ha empassat totes les bestieses que li acabo d'explicar?

La visitant s'adona que l'altre li ha pres el pèl.

Visitant – Era una broma, és clar. Molt divertida, per cert... Un negre suec... Però no sabia que també fos un autor còmic.

Autor – Segur que per això m'han enviat una còmica a entrevistar-me... Encara no vol una camamilla?

Visitant – Amb arsènic o sense?

La visitant deixa anar una rialleta forçada.

Autor *(molt seriós)* – Una altra pregunta?

Visitant – Sí, jo... Em va agradar molt la seva primera obra. N'ha escrit d'altres?

Autor – Perdó?

Visitant – Vull dir... de la seva pròpia ploma, no del seu negre suec. *(Torna a riure de la seva pròpia broma.)* És broma...

Però l'autor continua sense riure.

Autor – He escrit 123 obres.

Visitant – 123! Déu-n'hi-do. I... de què van?

Autor *(escandalitzat)* – De què van? Em ve a entrevistar sobre el meu teatre i no ha llegit les meves obres?

Visitant – Les 123, evidentment, no, però...

Autor – Quantes n'ha llegit, exactament?

Visitant – Diria... Una... La primera, precisament... Bé, les primeres pàgines, si més no. Em van avisar a última hora de l'entrevista... Substitueixo a correcuita un company de Viure el Teatre que es va suïcidar ahir.

Autor – Quantes pàgines?

Visitant – Si he de ser del tot sincera... No vaig passar de la pàgina cinc.

Autor – El text de l'obra comença a la pàgina sis...

Visitant – En tot cas, em va agradar molt el títol...

Autor – Ah, sí? *(Irònic.)* I quin era, el títol de la meva primera obra? Ara mateix no me'n recordo.

Visitant – A mi tampoc em ve al cap, però recordo que em va encantar.

Autor – Puc veure el seu carnet de premsa?

Visitant – Eee... Sí... *(Fa veure que busca a les butxaques.)* És que... Em pregunto si...

Autor – Vostè no és periodista...

L'altra dubta un instant abans de respondre.

Visitant – No.

Autor – Ja ho veig. Ha vingut a robar-me, oi? Es veu que passa molt sovint. El lladre es fa passar per un tècnic del gas, per exemple, i aprofita per endur-se els estalvis que tens sota el matalàs. En diuen robatori amb engany, em sembla.

Visitant – Amb engany?

Autor – Té raó, no quadra... No sembla prou espavilada per robar amb engany. I tampoc hauria triat fer-se passar per periodista literària.

Visitant – En efecte, jo...

Autor – Jo què sé... Hauria estat més convincent fent de repartidora de pizzes.

Visitant – És veritat...

Autor – Ara, si ha vingut aquí a buscar diners... Podem buscar-ne plegats, si vol.

Visitant – Soc actriu.

Autor – Si ha vingut a buscar un paper, encara és més imbècil del que em pensava. I cregui'm, ja havia posat el llistó força alt.

Visitant – És el primer cop que faig de periodista. I no he tingut gaire temps de preparar el paper.

Autor – Tampoc hem de descartar que sigui una actriu mediocre. I doncs? Qui és el director d'aquesta mala comèdia?

Visitant – El seu representant.

Autor – El meu representant? Ni tan sols sabia que encara en tenia un...

Visitant – Ha pensat que una entrevista seria una bona manera d'animar-lo, afalagar-li l'ego i fer-lo tornar a la taula de treball.

Autor – Ell també és més imbècil del que em pensava.

Visitant – El cas és que ja no escriu... Fa gairebé un any que espera el seu últim manuscrit.

Autor – Què hi vol fer? He perdut la inspiració, com se sol dir. La falta d'inspiració per a un autor és com quedar-se en blanc per a un actor. No saps mai quan et passarà, i encara menys com te'n sortiràs.

Visitant – Un any... Un any en blanc... Déu-n'hi-do.

Autor – No ha llegit la primera de les meves 123 comèdies i em ve a suplicar que n'escrigui la 124?

Visitant – A mi personalment me la sua. Però al seu representant sembla que li importa. Prou per pagar-me cent euros perquè li representi aquesta innocent comedieta, si més no.

Autor – Cent euros? No em pensava que el meu representant encara m'apreciés tant.

Una pausa.

Visitant – Bé, i ara què fem?

Autor – Com que què fem?

Visitant – No soc periodista. Ara que ho sap, suposo que ja no voldrà continuar l'entrevista.

Autor – Per què? Tenia més preguntes apassionants sobre la meva obra teatral? Jo què sé... Si porto eslips o bòxers? Si soc més de mar o de muntanya? De croissants o de torrades? De nois o de noies?

Visitant – Bé, veig que no té gaire ganes de col·laborar. I jo què li explico, ara?

Autor – A qui?

Visitant – Al Jordi, el seu representant!

Autor – Això és problema seu. Expliqui-li el que vulgui.

Visitant – És que... m'havia de donar cent euros més després de l'entrevista.

Autor – Ja ho veig... La meitat en fer l'encàrrec i l'altra meitat en lliurar els resultats. Deu tenir una confiança il·limitada en vostè...

Visitant *(mostrant-li la gravadora)* – Li havia de portar la gravació.

Autor – No em digui que ara vol fer l'entrevista de debò!

Visitant – Ens ho podríem repartir.

Autor – Repartir? Repartir què?

Visitant – Cent euros per cap.

Autor – Però si vostè està com un llum!

Visitant – Tinc gana, això és tot. I pel que m'ha dit el seu representant, a vostè tampoc li sobren els diners. Ja no escriu res. I ja no li representen cap obra.

Autor – Gràcies per tenir la delicadesa de recordar-m'ho.

La visitant fa una ullada despectiva a la decoració ronyosa.

Visitant – No ho sé, jo... Amb aquests diners almenys podria repintar les parets.

Autor – Per cent euros? Si coneix cap pintor que treballi per aquest preu, ni que sigui en negre, deixi'm el seu número.

Visitant – Amb cent euros sempre pot comprar uns pots de pintura i un corró per donar una mà de pintura a les parets.

Autor – I qui hi donarà aquesta mà? Vostè?

Visitant – Per què no? De franc, és clar, no...

Autor – Si algú necessita un cop de mà, soc jo, que estic a les últimes! Per escriure una comèdia no cal ser necessàriament optimista, és cert, però tot té un límit. Cal continuar creient que riure's dels imbècils encara pot fer que algun d'ells millori.

Visitant – Segur que no li agrada una mica massa sentir-se parlar?

Autor – Li sembla?

Visitant – Va, home... Escriure obres de teatre tampoc és cap suplici... Hi ha feines pitjors, no?

Autor – Sí, segurament...

Visitant – Segurament? Sap que hi ha gent que s'ha de llevar cada matí i empassar-se una hora de metro per anar a fer de caixera en un supermercat, i tot per cobrar el salari mínim?

Autor – Segurament per estalviar-se aquest calvari ha decidit dedicar-se al teatre a domicili, oi?

Visitant – Agafo el que em proposen... i el meu representant encara no m'ha ofert cap gran paper.

Autor – Deu ser tan inútil com el meu. Qui és?

Visitant – El mateix que el seu...

Autor – Entesos... *(Una pausa.)* Potser al final és vostè qui té raó. Amb aquest quocient intel·lectual d'ameba, està molt més ben equipada que jo per sobreviure al món que ens envolta.

Visitant – Gràcies...

Autor – Penso, per tant existeixo. Quin cretí, aquest Descartes! I un rave! És evident que per continuar existint en aquest món de merda, el primer que cal fer és deixar de pensar.

Visitant – Sí...

Autor – Però és clar, deixar de pensar és com deixar de fumar. És molt més fàcil si no has començat mai.

Visitant – Si ho diu per mi, jo no fumo...

Autor – Ara que hi penso... Tindria una feineta per proposar-li.

Visitant – Ah, sí? Si està al meu abast...

Autor – És cert que, vist així, el ventall de possibilitats es redueix considerablement.

Visitant – I doncs?

Autor – Li faria gràcia ser el meu negre?

Visitant – Perdó?

Autor – Per una raó que se m'escapa, el meu representant està entestat que escrigui una obra nova. La podria escriure vostè per mi.

Visitant – Però... jo no soc dramaturga.

Autor – Entre nosaltres, tampoc és ben bé actriu.

Visitant – Bé... Tot és parlar-ne... I es cobra bé, fent de negre?

Autor – Depèn de la fama de l'autor que signa en lloc seu.

Visitant – No és gaire encoratjador, el que em diu... Ja abans no era gaire conegut... i, segons el seu representant, avui dia tothom l'ha oblidat.

Autor – I pensar que li ha pagat per aixecar-me els ànims...

Visitant – Només intento ser realista.

Autor – Bé, li interessa o no?

Torna a sonar el timbre de l'entrada.

Visitant – Si espera algú, potser val més que me'n vagi.

Autor – No espero ningú.

Va a obrir. La visitant comença a desar la gravadora i es posa la gavardina per marxar. L'autor torna amb un sobre obert i un paper a la mà.

Autor – Era un missatger.

Visitant – El deixo tranquil...

Autor *(amb autoritat)* – Vostè segui!

L'altra, sorpresa, torna a seure sense protestar. L'autor examina el paper que té a la mà, perplex.

Visitant – Què és? La factura del gas?

Autor – El gas? Fa temps que me'l van tallar. Si no, no sé si encara seria aquí parlant amb vostè.

Visitant – I doncs?

Autor – Un contracte d'exclusivitat que m'envia el meu representant per a la meva pròxima obra.

Visitant – Un contracte?

Autor – Em demana que el signi i l'hi torni de seguida. Tot plegat és cada cop més estrany. *(Treu un xec del sobre.)* Fins i tot hi ha una bestreta...

Visitant – De quant?

Autor – 500.

Visitant – 500 euros! S'hi ha ben estirat.

Autor – No ho sé, tinc els meus dubtes... Des que ha arribat aquí em pregunto qui em pren el pèl, en tota aquesta història...

Visitant – En tot cas, ara que ha rebut la bestreta, ja no té més remei. Haurà d'escriure la comèdia.

Autor – Encara puc tornar el xec. No he signat el contracte. Suposo que aquesta entrevista de pa sucat amb oli estava pensada per convèncer-me que el signés.

Visitant – O sigui que no el signarà?

Autor – No m'agrada escriure per obligació... Però aquesta pila de factures pendents em convida a rumiar-m'ho una mica més. Si vull tenir el luxe de suïcidar-me, almenys caldria que em tornessin a donar d'alta el gas.

Visitant – I els meus dos-cents euros?

Autor – No havíem quedat que ens ho repartiríem?

Visitant – Ara que torna a ser un autor a qui fan encàrrecs... Seria una mica mesquí.

Autor – No corri tant. Encara he de trobar un tema per a l'obra.

Visitant – Jo, per 500 euros, li asseguro que soc capaç d'escriure qualsevol cosa.

L'autor mira la visitant.

Autor – I per 250?

Visitant – 250?

Autor – La meitat de 500! És veritat, vostè tampoc ha rebutjat encara la meva proposta.

Visitant – Quina proposta?

Autor – La de fer de negre per a mi.

Visitant – Ah, no, no, ho deia de broma. He dit que seria capaç d'escriure qualsevol cosa. No una obra de teatre. I encara menys una obra mestra.

Autor – Qualsevol cosa? Però si és justament el que espero de vostè!

Visitant – Perdó?

Autor – Jo, modestament, l'única cosa que sé escriure són obres mestres. Escriure qualsevol cosa, no en sé. Això és el que em bloqueja, ho entén? *(Una pausa.)* Amb aquesta cara de babaua, em sembla que no...

Visitant – És que...

Autor – Bé... El meu representant em dona una bestreta per escriure una obra, però malauradament he perdut la inspiració que necessitaria per escriure'n una de debò. Em segueix?

Visitant – Fins aquí, crec que sí.

Autor – Podria escriure qualsevol cosa per quedar-me el xec, com faria qualsevol dels meus col·legues, però qualsevol cosa, jo no sé escriure-la.

Visitant – I per què?

Autor – Una reminiscència de la culpa judeocristiana, suposo... I el meu representant sap perfectament, el malparit, que soc incapaç d'escriure qualsevol cosa.

Visitant – I doncs?

Autor – Doncs vostè sí que en sap, d'escriure qualsevol cosa!

Visitant – Vol dir?

Autor – En això, entre nosaltres, confio plenament en vostè.

Visitant – I per què no contracta directament un negre que sàpiga escriure?

Autor – Ja es deu imaginar que, si en pogués trobar un per 250 euros, fa temps que ho hauria fet.

Visitant – Entesos...

Autor – Entesos? Això vol dir que hi està d'acord?

Visitant – No... Entesos vol dir que ho entenc...

Autor – I doncs?

Visitant – És que... De debò podré escriure qualsevol cosa?

Autor – Que podria escriure alguna altra cosa?

Visitant – Però el seu representant, bé, el nostre, s'adonarà que és qualsevol cosa!

Autor – El meu representant? És ell qui ha muntat aquesta comèdia ridícula per obligar-me a escriure'n una altra que no tinc cap ganes d'escriure! Li pagaré amb la seva pròpia moneda.

Visitant – Diguem que ell es quedarà la peça de teatre i vostè, la moneda.

Autor – Ho veu? Quan vol, fins i tot pot fer gràcia! I doncs?

Visitant – Bé... Fet i fet, què hi arrisco?

Autor – Fer el ridícul.

Visitant – No mata ningú, això.

Autor – Si fer el ridícul matés, cregui'm, ja faria molts anys que vostè hauria deixat d'existir.

Visitant – D'acord... Quan començo? Deixi'm mirar... *(Fullegeja una agenda.)* Aquesta setmana no podrà ser... Em penso que podria fer un forat... Diguem a partir de dilluns que ve?

L'autor li arrenca l'agenda de les mans i hi fa una ullada.

Autor – Té tantes pàgines en blanc que hi podria escriure l'obra directament. Ah, no, perdoni, no ho havia vist... D'aquí a tres mesos té hora amb l'oculista.

Visitant – Costa molt que et donin hora amb l'oculista. *(L'autor li clava una mirada impacient.)* D'acord... I quan comencem?

Autor – I per què no ara, ja que és aquí?

Sona el telèfon fix. L'autor no es mou.

Visitant – No l'agafa?

Autor – Suposo que torna a ser el banc, pel descobert.

Visitant – Ja ho veig... Devem tenir el mateix banc.

Autor – El Crèdit Mutual.

Visitant – Sembla que l'única cosa que ens queda per mutualitzar són els descoberts.

Se sent la veu de qui deixa un missatge.

Veu – Bon dia, soc Gonçal de Castellarnau, president de la Fundació del Paral·lel. Tinc el plaer d'anunciar-li que la nostra fundació ha decidit atorgar-li enguany el Gran Premi del Paral·lel pel conjunt de la seva obra. Li agrairem que ens truqui al més aviat possible perquè puguem concretar els detalls de la cerimònia.

Visitant – Creu que és un altre muntatge del seu representant?

Autor *(perplex)* – És una hipòtesi, certament...

Visitant – Què més podria ser?

Autor – O sigui que no es planteja ni un sol segon que de debò em puguin donar un premi pel conjunt de la meva obra?

Visitant – No ho sé... Com que no n'he llegit res...

Autor – En tot cas, llàstima que no sigui periodista de debò. Hauria tingut l'exclusiva de l'entrevista al nou guanyador del Premi del Paral·lel.

Visitant – Perdoni, no em sona...

Autor – No el coneix? Però si el Premi del Paral·lel és per als autors de comèdies el que el Premi Pulitzer és per als periodistes!

Visitant – Tampoc em sona...

Autor – És veritat que no és periodista. A veure... Com un Premi Butaca per a un actor.

Visitant – Vol dir... una mica com el Premi Nobel de literatura?

Autor – Bé, tampoc exagerem.

Visitant – Ja m'ho semblava...

Autor – Diguem que, amb una bona faixa de paper, a les llibreries, podria fer pujar una mica les vendes de la meva nova obra.

Visitant – Encara que l'obra sigui dolenta?

Autor – Sense tenir una cultura extraordinària, ja s'haurà adonat que els grans èxits de llibreria poques vegades són obres mestres. I poques vegades els escriuen els seus presumptes autors. La majoria ni tan sols se'ls han llegit.

Visitant – Però normalment els que signen aquesta mena de best-sellers són uns imbècils, i els que els escriuen, uns autors de debò.

Autor – Doncs diguem que en aquest cas serà a l'inrevés.

Visitant – Això no és gaire net, de cara al seu representant.

Autor – Em sembla que no ho ha entès gaire bé. Aquest estafador sabia abans que jo que em donarien el premi, i m'envia un contracte perquè el signi de pressa i corrents i així obtenir en exclusiva els drets de la meva pròxima obra. I tot plegat per quatre rals, 500 euros! Quan sap perfectament que, amb aquesta publicitat, tornaré a ser un autor d'èxit. D'això en diu honradesa, vostè?

Visitant – Reconec que, en qüestions d'honradesa... no soc cap especialista.

Autor – Per no parlar d'aquesta història ridícula de l'entrevista per convèncer-me de tornar a treballar.

Visitant – És veritat que, vist així...

Autor – I doncs, l'escriurà, aquesta obra, o no?

Visitant *(després de rumiar-hi un instant)* – D'acord... Però també vull els dos-cents euros de l'entrevista.

Autor – Havíem quedat que ens ho repartiríem.

Visitant – Vostè mateix ho ha dit: ara és un autor d'èxit.

Autor – D'acord. Doncs a treballar.

Visitant – Al final sí que em prendria una camamilla...

Autor – Francament, no l'hi aconsello... La guardava just al costat de l'arsènic... Però si vol un truc d'escriptor, li puc recomanar una altra cosa. *(Treu una ampolla de whisky.)* Vet aquí la poció màgica per trobar la inspiració. Malauradament, vaig caure a la marmita de petit i ja no em fa efecte...

Visitant – Bé...

Se'n serveix un got, se'l beu d'un glop i fa una ganyota.

Visitant *(mirant l'etiqueta)* – Whisky suec? No deu pas intentar enverinar-me a mi també?

Autor – No fins que no hagi acabat d'escriure l'obra. *(Li allarga una ploma.)* Li confio solemnement la meva estilogràfica Montblanc. Que la força l'acompanyi. Té paper a la taula. Segui i escrigui.

Visitant *(asseient-se)* – Encara que sigui qualsevol cosa, no sé si seré capaç d'escriure tot un llibre...

Autor – Només és una obra de teatre! Amb una cinquantena de pàgines ja farà el fet.

Visitant – Cinquanta pàgines?

Autor – Faci's a la idea que està fent la selectivitat i que és una redacció una mica més llarga que les altres...

Visitant *(incòmoda)* – La selectivitat...?

Autor – No ha fet la selectivitat. Ja m'ho hauria pogut imaginar.

Visitant – L'hauria pogut aprovar, però vaig perdre el tren.

Autor – Doncs diguem que és una carta molt llarga.

Visitant – Sobretot estic acostumada a escriure missatges de WhatsApp...

Autor – Són diàlegs! Canviï de línia al final de cada frase i deixi una línia en blanc cada vegada. La meitat d'una obra de teatre, sap?, és el que hi ha entre línies. És espai en blanc!

Visitant – Ara entenc per què es diu Entrelínies...

Autor – Exacte! Escriurem aquesta obra a quatre mans. Vostè escriu les línies i jo m'encarrego de les entrelínies...

Visitant – I vostè ho signa tot.

Autor – Si es pensa que Miquel Àngel pintava tots els quadres que signava... Ell també tenia personal. Només hi donava l'últim retoc.

Visitant – De tota manera, jo no soc escriptora.

Autor – Però tothom pot ser escriptor! Sobretot dramaturg. La prova és que no hi ha cap títol obligatori per exercir. És un dels pocs oficis, juntament amb repartidor de pizzes i psicoanalista, que pots exercir sense cap títol. I encara no estic segur del repartidor de pizzes. Almenys ha de saber portar una moto.

Visitant – De tota manera, és feina.

Autor – Amb un sol cartutx de tinta s'escriu una obra de teatre. Per a una novel·la en caldrien quatre o cinc.

Visitant – Bé...

Autor – És un ofici de ganduls, li dic. De més gandul que un dramaturg, només hi ha el poeta. Els paios escriuen cinc línies de tres paraules cadascuna, deixen la resta de la pàgina en blanc i tothom crida: «Un geni!».

Visitant – Ah, sí, potser m'hauria estimat més fer de negre d'un poeta, al capdavall.

Autor – Ah, no, no, pari el carro. Tampoc es faci il·lusions. No s'ha vist mai un poeta que es pugui permetre pagar un negre, ni que sigui a terminis.

Visitant – Bé... No sé gaire per on començar...

Autor – El començament sempre és el més difícil, és clar. Sobretot en una comèdia.

Visitant – Ah, o sigui que és una comèdia.

Autor – Una comèdia de bulevard, sí. Del Paral·lel, per ser exactes.

Visitant – És curiós... No me l'imagino gens escrivint comèdies.

Autor – Va ser fa molt de temps. I per què es pensa que ara necessito un negre?

Visitant – No sé si aconseguiré fer gràcia, jo.

Autor – No li demano que faci gràcia expressament. Aprofiti la seva comicitat natural...

Visitant – Això no m'ajuda gaire.

Autor – Què sé jo. No hi ha algú que tingui ganes de matar?

Visitant – De matar?

Autor – Per a això serveix la comèdia! La llei li prohibeix desfer-se de la sogra, doncs escrigui una obra per servir-nos el seu cap en safata... dalt de l'escenari.

Visitant – No estic casada. Vostè té sogra?

Autor – Ja no, malauradament. La meva dona em va deixar. Gairebé arribo a enyorar la sogra. Imagini's fins a quin punt estic deprimit. Com vol que escrigui una bona comèdia en aquestes condicions?

Visitant – No ho sé... Deixi'm pensar... Ah, sí... Odiava la meva germana.

Autor – Ah, això està bé...

Visitant – Malauradament, es va morir... Suposo que per a una comèdia...

Autor – Depèn, també hi ha morts molt divertides. De què va morir, la seva germana?

Visitant – Va morir de càncer.

Autor – Ah, sí, però aquí... No... És molt difícil fer riure amb el càncer. Sobretot quan afecta algú de la família.

Visitant – Ah, sí? Merda... Quina mala sort...

Autor – Hi ha temes així, totalment refractaris a la comèdia. No se sap ben bé per què. Deu ser allò de la llarga malaltia. Al teatre, les morts més divertides sempre són les més curtes. Un paio explica que la seva dona va acabar sota un tren quan tornava de la perruqueria, i ja tenim ganes de riure. El mateix paio explica que va morir de càncer de vesícula després de tres anys de quimioteràpia, i no fa riure ningú. Ves a saber per què. És així.

Visitant – Bé...

Autor – Ara, si té ganes de provar-ho...

Truquen a la porta.

Visitant – Espera algú més?

Autor – Deu ser el missatger. Havia de tornar a buscar el contracte signat. Em deixa la ploma?

Agafa el contracte.

Visitant *(inquieta)* – N'està segur?

Autor – No sé per què, però confio en vostè... *(Signa el contracte i li torna la ploma.)* Si se li acut cap idea mentre soc amb el missatger, no ho dubti.

Surt. Sona el mòbil de la visitant, que respon a la trucada.

Visitant – Sí... No, encara soc amb ell... Sí, sí, no pateixi, acaba de signar el contracte... Bé, ara he de penjar... D'acord, ja li trucaré...

Desa el telèfon. L'autor torna.

Autor – Bé... Doncs ara ja no tenim més remei. Acabo de vendre la seva ànima al diable per 500 euros. Ni en els seus somnis més delirants no hauria esperat treure'n un preu tan bo.

Visitant – Tot plegat no és gaire gloriós... I jo que el tenia per un autor compromès...

Autor – Sap?, la majoria d'autors continuen escrivint per pagar els impostos de l'any passat amb les bestretes dels llibres que escriuran l'any que ve. El dia que Hisenda ens cobri els impostos abans que nosaltres cobrem les bestretes, ja veurà com s'apaivaga la temporada de novetats literàries.

Visitant – No ho sé, a mi no m'ha tocat pagar mai l'impost sobre la renda.

Autor – Quina sort que té... Quan fiques el dit a l'engranatge ja no te'n pots sortir. Doncs bé, per on anàvem?

Visitant – Em temo que no hem anat enlloc.

Autor – Sí, ja m'ho temia.

Visitant – I si escrivíssim la història d'un autor que ha perdut la inspiració?

Autor – Ja ho veig... Una tia li truca a la porta i diu que és periodista...

Visitant – Per què no?

Autor – El teatre dins del teatre... M'havia promès que no cauria mai tan baix...

Visitant – Ha dit que podíem escriure qualsevol cosa!

Autor – Bé... I com acabaria?

Visitant – Això... Si encara no sé ni com podria continuar...

Autor – Li posaré un altre whisky...

Dit i fet.

Visitant – No sé si...

Autor – Au, begui!

L'altra es buida el got d'un glop.

Visitant – Faria una migdiadeta. Segur que dormint em vindrien les idees més de pressa.

Autor – Ei! No li pago per dormir!

Visitant – De moment encara no m'ha pagat res de res... Per cert, té raó, em pregunto si una petita bestreta no em motivaria una mica...

Autor – Encara que volgués, dubto que el Crèdit Mutual em concedís un altre descobert per avançar-li diners... I, a més, com a negre és un desastre! Li dic que escrigui qualsevol cosa i ni tan sols és capaç de fer-ho!

Visitant – Jo també tinc una reputació! No tinc ganes de fer el ridícul publicant qualsevol cosa...

Autor – Però si ni tan sols hi sortirà el seu nom! Ho signaré jo!

Visitant – Potser sí, però jo sabré qui ho ha escrit de debò. Una té el seu amor propi, al capdavall.

Autor – Molt bé. Tampoc ningú li prohibeix escriure una obra mestra.

Visitant – I per què no? Potser no soc tan imbècil com vostè es pensa.

Autor – Endavant, sorprengui'm...

Visitant – Sí... Però amb tots aquests whiskys que m'ha servit, començo a tenir gana. No té res per picar?

Autor – L'he contractada per a una sessió de treball, no per fer el vermut amb un pica-pica.

Visitant – Ja se sap: amb la panxa buida costa més pensar.

L'autor treu un paquet de galetes i l'allarga a la visitant.

Autor – Tingui, em queden unes quantes galetes de xocolata.

Visitant – Gràcies. *(Se'n comença a menjar una.)* Estan una mica estovades, les seves galetes.

Autor – Vol que li vagi a comprar un paquet acabat d'obrir?

Visitant – No cal... *(S'empassa una segona galeta.)* Tinc una idea!

Autor *(sobresaltant-se)* – Gairebé m'ha espantat...

Visitant – Un paio estima una noia, però les seves famílies s'odien.

Autor – Romeu i Julieta.

Visitant – Un paio estima una noia, però l'amo que els ha fet casar és l'amant d'ella.

Autor – Terra baixa.

Visitant – Un paio estima una noia, però en realitat és un home.

Autor – Ningú no és perfecte.

Visitant – Caram, aquesta obra no la conec.

Autor – És una pel·lícula.

Visitant – N'està segur?

Autor – Del tot.

Visitant – Un paio estima un paio, però en realitat és una noia.

Autor – Víctor, Victòria.

Visitant – Una dona estima una dona, però en realitat és un home.

Autor – Tootsie.

Visitant – Hòstia... No em pensava que fos tan difícil ser un autor contemporani. O sigui que ja està tot escrit...?

Autor – Tot...

Visitant – I sobretot el millor, suposo...

Autor – S'ho van cruspir tot i només ens van deixar les engrunes.

Visitant – Els malparits.

Autor – Shakespeare, Lope de Vega... Ho tenien fàcil, ells... Abans d'ells no s'havia escrit res. Per trobar bones idees, només calia ajupir-se i arreplegar-les. Així que qui no era analfabet, com la majoria dels seus contemporanis, tenia força números de passar a la posteritat.

Visitant – És veritat que si avui encara hi hagués lloc per a un altre Molière, ja ens n'hauríem adonat...

Autor – Justament per això ja no em veig amb cor d'escriure una obra mestra, i només li demano que escrigui qualsevol cosa.

Una pausa.

Visitant – Al final em prendré un altre whisky.

Beu directament de l'ampolla amb avidesa.

Autor – Vagi una mica amb compte, tampoc es passi...

Deixa anar un sospir de satisfacció en tornar a deixar l'ampolla.

Visitant – Ja està, ho tinc!

Autor – De debò?

Visitant – I amb aquesta, el desafio a dir-me que és de Guimerà o de Rusiñol.

Autor – L'escolto.

Visitant – Una parella rep una amiga que acaba de perdre el marit en un accident d'avió, i mentre miren de consolar la vídua s'assabenten que els ha tocat la loteria.

Autor – Excel·lent! Bravo...

Visitant – Ho veu, quan vull...

Autor – És l'argument de la meva primera obra.

Visitant – Ah, sí...

Autor – La que no s'ha llegit.

Visitant – Els genis pensem igual...

Autor – Sí, si hagués nascut abans que jo, potser l'hauria escrita vostè. De fet, és el meu èxit més gran...

Visitant – Devia haver-ne llegit la sinopsi a la cartellera teatral...

Autor – Vaig deixar d'escriure el dia que vaig començar a plagiar-me a mi mateix.

L'entusiasme s'esvaeix. Una pausa.

Visitant – No queden més galetes?

Autor – Se les ha cruspides totes!

Visitant – Sí, el paquet ja era obert. Per cert, prefereixo no saber des de quan. Espero que no m'agafi una intoxicació alimentària...

Autor – Doncs agafi la baixa. Però l'aviso: els autors, quan estem malalts i no treballem, no cobrem cap indemnització. I els negres, ja es pot imaginar...

Visitant – En tot cas, encara tinc una gana que em moro.

Autor – Només pensa a endrapar, vostè?

Visitant – Això ho acostuma a dir la gent que no ha passat gana de debò.

Autor – D'acord, aniré a veure què em queda a la nevera...

Visitant – Una última cosa...

Autor – I ara què?

Visitant – No m'agrada gaire això de... negre.

Autor – Ah, no?

Visitant – No, ho trobo degradant.

Autor – Degradant? Per a qui?

Visitant – Per a mi!

Autor – Bé, doncs, com n'hi dic? Doble d'autor? Al capdavall, els actors famosos tenen dobles per a les escenes que no volen rodar. Per què els autors no podrien tenir un doble per a les escenes que no volen escriure...?

Visitant – No ho sé, jo... Oficialment, podria ser... la seva secretària particular.

Autor – La meva secretària particular?

Visitant – Si sortim junts i m'ha de presentar a algú, no dirà: «Miri, aquí té el meu negre literari».

Autor – Reconec que... encara no havia previst la possibilitat que sortíssim junts...

Visitant – En tot cas... Em cal una tapadora, no?

Autor – Una tapadora?

Visitant – Per cert, parlant de cobertures... Un negre que treballa en negre... No és gaire legal, tot plegat. M'aniria bé tenir també cobertura de la Seguretat Social. I he de pensar en la jubilació, jo...

Autor – No voldria també tiquets restaurant?

Visitant – D'acord... Doncs secretària particular.

Autor – Això. I, pel que fa als tiquets restaurant, miraré si queda un tros de formatge a la nevera...

Es disposa a sortir. Sona el telèfon.

Visitant *(despenjant)* – Secretaria de Carles Entrelínies, digui? *(L'autor li fa senyals que no vol agafar la trucada.)* Ah, no, ho sento, ara mateix no l'hi puc passar... Per què? Doncs... perquè s'ha mort. Ah, sí, n'estic ben segura. Justament hi ha el metge forense, aquí, i cregui'm, no fa goig de veure. Ah, sí? No... Sí, sí, és clar que és una bona notícia, però... en aquest cas serà a títol pòstum. Bé, ho sento, hauré de penjar, estan a punt de començar l'autòpsia... Això mateix, records a casa.

Autor *(estupefacte)* – Qui era?

Visitant – Joan Pau Tristany, el president de l'Associació de Dramaturgs Desemparats. Sembla que el conseller de Cultura vol concedir-li la Medalla de les Arts i les Lletres.

Autor – I li ha dit que era mort?

Visitant – No hi volia parlar... És el primer que m'ha vingut al cap.

Autor – Ah, sí...

Visitant – I, a més, hem de ser realistes. Aquesta obra no la tindré escrita així com així. I vostè tampoc.

Autor – I doncs?

Visitant – Doncs si és mort, el seu representant no gosarà mai reclamar-li els cinc-cents euros que li ha donat per una obra que no ha escrit.

Autor – Mort... No és una mica exagerat, com a excusa per no haver de tornar cinc-cents euros?

Visitant – També tinc una altra idea al cap...

Autor – Ho veu, quan vol...

Visitant – Si és mort i, a sobre, té un premi literari i una medalla pòstuma, tornarà a ser famós!

Autor – L'havia desafiada a sorprendre'm, però ara reconec que m'ha deixat de pedra...

Visitant – Gràcies.

Autor – No era necessàriament un elogi. Hi ha moltes maneres de sorprendre la gent, sap?

Visitant – Té família?

Autor – Només tenia la meva dona. Però no estic segur que encara em consideri de la família.

Visitant – O sigui que, al capdavall, està sol al món. Sense dona, sense família, sense amics... Aquest premi i aquesta medalla els podria anar a recollir jo en lloc seu.

Autor – A veure... Li proposo una feina de negre, no és capaç d'escriure ni una línia, i ara es disposa a recollir en nom meu tots els honors que em corresponen. No voldria també el PIN de la meva targeta?

Visitant – Em pregunto si no seria més prudent. Vull dir que, en teoria, és mort.

Autor – Sempre ho puc desmentir.

Visitant – Pensi-s'ho cinc minuts. De moment, tot són avantatges si continua mort.

Autor – Li sembla?

Visitant – M'hi jugo el que vulgui que demà en parlaran els diaris. Potser no a la portada, tampoc ens fem il·lusions. Però de cop i volta, el suplement de cultura de La Vanguardia es recordarà de vostè, segur.

Autor – Poder llegir la meva necrològica al diari en vida, és veritat que fa gràcia.

Visitant – Tothom dirà que era un gran autor. Els seus llibres es vendran com a xurros... almenys durant un dia o dos.

Autor – Vol dir?

Visitant – No soc periodista, però gràcies a la meva idea sortirà al diari!

Autor – Bé, i ara què fem?

Visitant – Vostè es fa el mort, i jo... em quedo un vint per cent dels seus drets d'autor.

Autor – El meu representant només em cobrava un deu!

Visitant – Però amb ell no venia ni un llibre i no li estrenaven mai cap obra.

Autor – I jo que gairebé m'havia fet a la idea de jubilar-me.

Visitant – De jubilar-se?

Autor – He decidit anar eliminant de mica en mica tot motiu de disgust. Ja no escric. Parlo tan poc com puc. Ja no explico les meves opinions a ningú. Fins i tot miro, en la mesura del possible, de no tenir cap opinió.

Visitant – I de debò creu que ho podrà fer?

Autor – No tenir cap opinió?

Visitant – Jubilar-se! Està segur que s'ho pot permetre?

Autor – Segons el Crèdit Mutual, sembla que és discutible...

Visitant – Doncs jo li proposo una cosa millor que jubilar-se: li proposo estar mort!

Autor – És veritat que és temptador, però... Em pregunto si no em prendré cinc minuts per sospesar els pros i els contres, malgrat tot.

Sona el telèfon. L'autor es disposa a contestar.

Visitant – Està boig! Li recordo que és un autor mort. Digui, sí? El Crèdit Mutual? No, ho sento, el senyor Entrelínies acaba de morir. Sí, s'ha suïcidat... amb desembussador de canonades. Això mateix, aquell producte per desembussar el vàter... Un forat enorme a l'estómac, no feia goig de veure. La sosa és molt càustica. És veritat, ell també era molt càustic... Per què? Oh, ja ho sap, els artistes... I vostè prou que sap que estava endeutat fins al coll. Deu ser la manera que ha trobat d'escapar dels creditors. No, és clar, els diners no són el més important... En tot cas, gràcies per la trucada... Això mateix. Adeu. És clar, transmetré el seu condol a la família...

La visitant penja.

Autor *(estupefacte)* – Li costa arrencar, però un cop engegada no hi ha qui l'aturi! O sigui que ara resulta que m'he suïcidat.

Visitant – He pensat que, per a un escriptor, seria més romàntic que un infart o un càncer de còlon.

Autor – Més romàntic? Amb desembussador de canonades?

Visitant – He improvisat... És l'únic que m'ha vingut al cap.

Autor – Improvisar... D'ara endavant li demanaré que s'ajusti al text!

Visitant – Però si no en tinc, de text! Vostè és incapaç d'escriure res!

Autor – Va, prou... Tampoc cal ser desagradable... Bé... O sigui que m'he suïcidat... És veritat que últimament estava una mica deprimit.

Visitant – Ah, ho veu!

Autor – I ara què fem? M'organitzen un funeral d'estat?

Visitant – Un autor que es mor, com a mínim un deu per cent més de vendes. Un autor que se suïcida, podem arribar al vint per cent. *(Sona el telèfon.)* Sembla que el negoci remunta...

Autor – En efecte. Aquest telèfon feia anys que no sonava tan sovint...

La visitant contesta.

Visitant – Secretaria del senyor Entrelínies, digui? Sí, senyora, efectivament. L'hi confirmo: el seu marit ha mort aquest matí. Li dono el meu condol, i també el del Crèdit Mutual. D'un tret de revòlver, això mateix. Sí, si el veiés, no estic segura que el reconegués. Ha quedat irreconeixible... No fa goig de veure, l'hi asseguro... Molt bé, li ho transmetré... Vull dir que sí, gràcies... Adeu, senyora. *(Penja.)* Era la seva dona.

Autor – La meva dona? I què volia?

Visitant – Retre-li un últim homenatge, pel que sembla.

Autor – Fa anys que no la veig. Era ella qui em retreia que no li retés homenatge prou sovint...

Visitant – Els morts sempre són molt més populars que els vius. Ja ho veurà: estar mort només té avantatges.

Autor – I aquesta vegada li ha dit que m'havia disparat un tret al cap.

Visitant – Miro de millorar, ho veu? *(Sona el telèfon.)* Si això continua així, haurem de contractar una telefonista. Hereva dels drets del senyor Entrelínies, digui... Sí, efectivament, jo tinc els drets de totes les seves obres. Ens vam casar uns mesos abans que morís. Per tant, en soc l'hereva directa... Sí... Sí... Sí... Sí, justament acabava d'enllestir una obra que el sorprendrà. Al meu entendre, és la seva obra mestra. Totalment inèdita, sí. Sí... Sí... Sí... D'acord. Em dona el seu número? Molt bé, estudiaré personalment la seva proposta i li donaré una resposta tan aviat com pugui. Això mateix, fins ben aviat.

Autor – O sigui que ara estem casats...

Visitant – Era més senzill.

Autor – Més senzill...?

Visitant – Per justificar que jo tinc els drets de les seves obres.

Autor – Això és cert.

Visitant – I, com a vídua, tot queda en família.

Autor – Molt bé... I... almenys puc saber qui era?

Visitant – Un teatre que vol estrenar la seva última obra a Barcelona.

Autor – Un teatre? Quin teatre?

Visitant – Hauria hagut d'apuntar-me'n el nom de seguida, però m'ha interromput... Té alguna cosa a veure amb el codi de circulació...

Autor – El codi de circulació?

Visitant – I alhora fa pensar en un teatre que dona voltes sense anar enlloc...

Autor – El Teatre de la Rotonda?

Visitant – Exacte!

Autor – Però si només programen autors vius!

Visitant – El seu cadàver encara és calent, tampoc cal filar tan prim, no?

Autor – Bé... I llavors què farà?

Visitant – Primer els faré gruar una mica més. Per donar-los a entendre que no són els únics interessats.

Autor – L'hauria hagut de contractar a vostè de representant...

Visitant – Potser podríem plantejar-nos una retrospectiva de tota la seva obra, no?

Autor – Per què no... Però quan diu la meva última obra, vol dir...

Visitant – La que encara no ha escrit.

Autor – Però si soc mort!

Visitant – Ja m'ha sentit, els he dit que tenia una obra inèdita.

Autor – Sí... Però no en tinc cap...

Visitant – Com que no és mort de debò, la podrà escriure.

Autor – Però si li dic que he perdut la inspiració!

Visitant – Això era abans!

Autor – Abans?

Visitant – Abans de tornar a ser un autor d'èxit.

Autor – Vol dir un autor mort.

Visitant – També, sí... Ara que té tota la mort al davant, tindrà temps d'escriure l'obra. Jo m'encarregaré de la resta.

Autor – Perdoni que li faci aquesta pregunta, però... quant de temps hauré d'estar mort, més o menys?

Visitant – Diguem que el temps d'escriure aquesta obra número 124. Després ja ho veurem.

L'autor sembla una mica desbordat per la situació.

Autor – Bé... Doncs miraré de posar-m'hi...

Visitant – Una camamilla?

Autor – Em sembla que tornaré al whisky suec... *(Agafa l'ampolla i es disposa a sortir.)* Es quedarà aquí?

Visitant – Algú ha de vetllar el cos i contestar el telèfon.

Autor – Me'n vaig...

L'autor surt. La visitant es posa còmoda, treu el mòbil i marca un número.

Visitant – Jordi? Ara sí. Em sembla que l'escriurà, l'obra número 124... D'acord, potser ens hem passat una mica amb el Premi del Paral·lel i la Medalla de Xifres i Lletres... És clar, quedarà decebut quan sàpiga que no li donen ni l'un ni l'altra, però bé... És pel seu bé... I mai se sap: si la seva nova obra és realment bona... Sí, té raó, si no es mor abans... Per cert, li ho hauré d'explicar. He hagut d'improvisar una mica...

L'autor torna.

Autor – M'he quedat sec.

Visitant – Perdó?

Autor – No em queda tinta. He gastat l'últim cartutx. I per trobar un recanvi de ploma Montblanc a aquestes hores per aquí...

Visitant – I la màquina d'escriure?

Autor – La màquina d'escriure? Està com jo, ja l'hi dic... A les últimes... S'ha acabat la cinta.

La visitant es treu un bolígraf de la butxaca i l'allarga a l'autor.

Visitant – De moment, pot agafar això.

L'autor sembla decebut de no poder-se'n sortir tan fàcilment. Surt. Ella torna a agafar el telèfon.

Visitant – Encara no ho tenim guanyat... Hauré de continuar vigilant-lo de prop, com qui vigila la llet al foc... O sigui que em sembla que un petit suplement...

Se sent una detonació.

Visitant – Ah... Sembla que ha trobat els cartutxos... Bé, ja li trucaré. *(Penja.)* Em sembla que al final hauré d'escriure jo sola aquesta obra...

L'autor torna amb una ampolla de cava a la mà, a la qual acaba de fer saltar el tap.

Autor – També m'he quedat sec de whisky, però he trobat això a la nevera. La guardava per a una gran ocasió. Em sembla que, en un mateix dia, un premi i una condecoració... En vol?

Visitant – Per què no? Però després em promet que tornarà a la feina.

Autor – No pateixi. No sé per què, però, de cop i volta, això d'estar mort m'ha tornat les ganes de viure.

Visitant – Millor... O sigui que té una idea?

Autor – Sempre val més partir de la realitat. Doncs què hi farem! Teatre dins del teatre. És la història d'un autor que ha perdut la inspiració. Un dia, una periodista truca a la seva porta...

Visitant – Sí, això em sona d'alguna cosa... I ja té títol?

Autor – Per què no... «L'últim cartutx»?

Visitant – No s'ha fet ja?

Autor – Només faltaria que, a sobre, hagués de trobar un títol original!

Visitant – Doncs «L'últim cartutx»...

Autor – I si l'hi dictava, aniríem més de pressa, no? *(Col·loca una màquina d'escriure vella davant de la visitant.)* Tingui, he trobat un rotlle de cinta de recanvi...

Visitant – L'escolto...

L'autor comença a dictar, molt inspirat, com si veiés l'escena.

Autor – Una sala d'estar desendreçada. Un home dormita en una butaca. De sobte sona el telèfon i el treu de la seva letargia. Despenja com un somnàmbul. Digui!

Fosc. **Fi**

L’autor

Nascut el 1955 a Auvers-sur-Oise, Jean-Pierre Martinez va pujar per primera vegada als escenaris com a bateria de diversos grups de rock, abans de convertir-se en semiòleg publicitari. Posteriorment, va treballar com a guionista de televisió i va tornar als escenaris com a dramaturg. Ha escrit un centenar de guions per a la petita pantalla i més de cent comèdies teatrals, algunes de les quals ja s’han convertit en clàssics (*Divendres 13* o *Strip Poker*). Actualment, és un dels autors contemporanis més representats a França i als països francòfons. D’altra banda, diverses de les seves obres, traduïdes al castellà i a l’anglès, es representen regularment als Estats Units i a l’Amèrica Llatina.

Per als aficionats i els professionals que busquen un text per portar a escena, Jean-Pierre Martinez ha optat per oferir les seves obres en descàrrega gratuïta des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/
https://comediatheque.net/

Tanmateix, el pagament dels drets de representació, que constitueixen una remuneració justa pel treball de l’autor, és una obligació legal. Tant si es tracta d’una companyia amateur com professional, cal sol·licitar autorització per representar l’obra i abonar els drets corresponents a la producció.

Jean-Pierre Martinez està representat per la Societat d’Autors i Compositors Dramàtics (SACD).

Per posar-vos en contacte amb Jean-Pierre Martinez i sol·licitar autorització per representar alguna de les seves obres, utilitzeu el formulari de contacte disponible als seus llocs web.

Després d’haver iniciat la seva trajectòria com a bateria, Jean-Pierre Martinez ha tornat recentment a la música, creant cançons originals inspirades en els seus poemes i les seves obres teatrals.

Amb Jean-Pierre Martinez Music, dona continuïtat a aquest univers en forma de cançons originals: relats breus, humorístics o melancòlics, en què la cançó es converteix de vegades en una petita escena teatral.

https://jeanpierremartinezmusic.com/

Totes les obres de Jean-Pierre Martinez es poden descarregar gratuïtament des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/

https://comediatheque.net/

Aquest text està protegit per les lleis relatives als drets de propietat intel·lectual. Qualsevol infracció dels drets d'autor és punible amb una multa de fins a 300.000 euros i una pena de fins a tres anys de presó.

Avinyó – novembre de 2026

ISBN 978-2-38602-535-8

© La Comédiathèque

Obra de descàrrega gratuïta.